

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXII

ЧЕРВЕНЬ — 1972 — JUNE

Ч. 202

Wisek raised his hands to get the band's attention at the beginning of a number.

Minneapolis

Tribune Picture

Sunday
April 9
1972

Fingers plucked the instrument strings.

Band members concentrated.

Their
sound
of music:
the
Ukrainian
bandura

Tatiana Wisnik played intently to the bandura.

Tatiana Wisnik played her bandura with a young woman.

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

V. Demianenko,
80 Richelieu Dr.,
St. Catharines, Ont.

Victor Zwetkow
6465 — 43 Ave., Apt. 1
Montreal 410, Que.

В США:

Головний представник
Alex Konowal,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, Ill. 60005

Iw. Ivahnenko,
Featherbed Ln.
Hopewell, N. J., 08525

Iw. Hrynko,
416 Maple Ave.
Philadelphia, Pa., 19116

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M,
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

Листування з редакцією та
адміністрацією просимо
слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Postal Station "M", Box 40
Toronto 21, Ontario, Canada

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: Ю. КРИВОЛАП

Редагує Колегія.

Адреса ЦК ОДУМ-у:

O. D. U. M.

221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, U.S.A.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: G. KRYWOLAP

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата: 12 чисел. — На два роки: 24 чисел.

У США:

12 чисел — \$5.00 (амер.); 24 числа — \$9.00 (амер.)

У Канаді:

12 чисел — \$5.00 (канадських); 24 числа \$9.00 (канадських)
Ціна одного примірника у США і Канаді: 50 центів.

В усіх країнах Південної Америки:

12 чисел — \$2.00 (американських); 24 числа — \$3.50 (америк.).
Ціна одного примірника: 0.25 амер. дол.

В усіх країнах Європи:

12 чисел — \$2.50 (америк. дол.); 24 числа — \$4.50 америк. дол.
Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

В Австралії:

12 чисел — \$3.00 (австр. дол.); 24 числа — \$5.00 (австр. дол.)
Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадських
центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті, підписані прізвищем або ініціалами автора, не завжди
відповідають поглядам редакції.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: В. Коротич, М. Ситник, І. Драч, А. Гект,
Яр Славутич, М. Старицький, Л. Ромен — Поезії. А. Юриняк — Вин-
ниченкова п'єса "Над". В. Чапленко — Як я був "власником зброї".
Р. Мамульян — Шагуні. В. Бендер — Дні. Юрій Ткач — Перший по-
цілунок. Звернення до батьків. Резолюції і постанови 14 конференції
ЦК ОДУМ-у. Д. Завертайло — Без права голосу. Танцювальний ан-
самбль "Волошки". З одумівського життя і праці.

На обкладинці: Праця ОДУМ-у очима американської преси. "Min-
neapolis Tribune", Sunday, April 9, 1972. Допис див. "М. У." число 201.

Віталій КОРОТИЧ

Іван ДРАЧ

ОДИН

Я із собою сам на сам
У тиші захотів лишиться,
Але ж, оката, наче сом,
До мене прилетіла птиця,
Щоб з підвіконня подивиться,
Як усаїтнитись мій сум.

З собою на самотині
Без марнокляття й марнослов'я
Хотів побути — але ж ні!
Обличчя вчителів згадав я;
Вони — живі ще донедавна —
Замерегтіли на стіні.
На самоті з собою був,
Та вітер прилетів, як ворог, —
Мені у шубку ліктем бив
І кволі шії квітів хворих
Ламав та кидав їх у порох,
Неначе страчених рабів.
В'юнка самотність, мов змія,
Відплазувала з того виру.
З собою наодинці я
Так тяжко чуюсь...
Бо не витру
З душі надію та зневіру.
Птиць, вчителів, квиління
вітру —
І щем твій, совісте моя.

БАЛАДА ПРО ХЛОПЧИКА

Я вже давно отак
Не їхав поїздом у снігову Вкраїну,
А це узяв і кинувся крізь сніг,
І ринувся отак наосліп серця,
Щоб посмоктати бруньку захололу,
Щоб подивитись в очі сивій хаті,
Щоб чути подих сойки на привіллї...
Я думав — їду в вотчину до себе,
В стан мужа зрілого, у крик тривоги,
Що зразу їй надію стелить в ноги,
Гадав — в дозрілість їду і статечність,
Що вже їй меч при боці б'є в коліно,
Затасний, причасний у піхвах.
Боявся десь у тихих праглибинах,
Що заскорузлість в панцир закувала,
Аж тут все їду, без упину лину,
І все біжить за поїздом за гнучим
Крізь сивий сніг і молодий льодок,
Біжить маленький хлопчик-босоніжко,
Отой, що смокче бруньку захололу,
Що око в око заглядає хаті,
Ще й подих сойки чує достеменно.
І те хлопча порепане — то я,
Все мчу, лечу, все доганяю поїзд,
Щоб наздогнати втеклого — себе,
І так мені малому хуртовинить,
У тамбур ринутись та двері розчавити,
За приступці вчепитись, простягнути —
Йому, малому, дати руку мужа,
Та ген пропав хлопчак за поворотом.
За тином комишевим, за городом,
І так мені без нього — аж ніяк...

Михайло СИТНИК

КРИК ПІВНЯ

**

Вмирають дні у хаті і на вулиці,
І чути десь такий дошкульний сміх.
І знов нудьга до мого серця тулиться,
Така холодна і різка, як сніг.

Прийди ж до мене з ласкою й утіхою,
Моя дніпровко, краю рідний мій;
Вколи, вколи мене своєю стріхою,
Настояною м'ятою напій.

Тоді я часу дикому і хижому
Підставляю мужньо груди і чоло,
Тоді я встану і тоді я виживу
Комусь на радість, а комусь на зло.

І дні мої, ті стомлені і сірі ті,
Вповільняться, зупинять бистрий хід —
Дорогою, що поверта на схід.
Щоб я устиг життя своє одміряти

Крик півня у мені та й аж на дні живе,
Крик півня в глибині — саме життя живе,
Аж прогортає сили синяві,
Аж вигортає сні дитинні він,
Криком кричаним, горнім прогортотом,
Ще й огортає дивним огортотом,
Бродить кручами прекрутенними,
Полуночними, полуденними,
Ставить знаки він срібла-золота,
Тиша горлочком його колота,
Тиша хвостенем його метена,
Жаром-гребенем геть розметана...
І перший крик, і другий крик, і третій крик —
І в горлі ночі висихає язик,
Як півень пустить спів по золотій стеблині,
І видовжитись ніч від пращурів до нині,
І все життя постане без язиким,
Прикрите, мов брилем, його гарячим криком...
Крик півня у мені — спів півдня аж на дні
В нордичній тишині, в лихій самотині,
Де небо нависа джерелами зірок,
Де півня буйного дзвенить мені урок...

Антоні ГЕКТ

ЛИСТ

Я хотів би вгадати,
Що в вас нині в думках; припускаю,
Що напевно не я.
Але крокус піднявся, і жайворон — як гамувати
Оцю кров, яка знає, що знає,
Що говорить до себе всю ніч, наче море, що грає й сія.

І говорить, звичайно, про вас.
На світанку, коли океан ловить в невід поранні вогні,
Сонце ставить хитливі ступні
На цю зливу люстер — кров теплішає враз,
Йде крізь ночі арабські свої,
Ваше ім'я вторить десь у серці, в тремкій глибині.

Ви, звичайно, неназвані бути повинні.
Та гаразд, хай вам буде відомо, я вдіяв, що міг,
Так, як певно зробили і ви.
Інші зв'язані з нами, тендітні й невинні,
Ті, що їхні імена... Чи згадують їх?
Непотрібно... Єдина, ця глиб синяви,

Цей дзеркальний, освітлений сплав...
Пам'ятаєте, якось моїм хлопчикам
Ви принесли дві пташки, вовняних дроздів.
Вчора старший знайшов їх — і вас пригадав.
Повернулись в минуле дороги рокам
Виром хвилі — я став, не знаходячи слів.

Більш не маю про що повісти.
Мої будні звичайні, роблю що в спроможі,
Так немов би впокорений знов.
Тільки це негаразд — проти серця зболілого йти.
Проти хвилі пливати, і в ненадлій тривозі
Не зважаючи на власну бентежно пульсуючу кров.

переклав

Борис ОЛЕКСАНДРІВ

Яр СЛАВУТИЧ

ВУЛАЙСЬКА ПРИГОДА

Привітно-щирий, без найменших див,
Меткий онук старого канібала
Мене вказівним пальцем поманив
Поза поміст, де група танцювала.

Ми перейшли в занедбаний курінь
Під екзотичні шелести кокосу,
Де все вгортала таємнича тінь,
Убравши в себе шемрінь стоголосу.

Заслона — вбік! І з плетених полиць
На мене глянули очима смерти
Ряди британських скам'янілих лиць —
Немов готові слухати концерти.

З отих довгастих білих черепів
Жахали прірвою очей провали —
І чув я гупіт, обрядовий спів.
Якими тут пов'язаних вітали.

Я уявляв, як вищерблені пні,
Що знали шиї, припиняли марші,
Як пахло м'ясо, смагле на вогні,
І з тіла серце вирізали старші.

Як, знявши руки над зелений яр,
Вулайський вождь ясив богам подяку,
І ще живі, приречені на жар,
Біляві бранці мліли з переляку...

О свідки свят! З оголених орбіт,
Немов з екрану, бігли канібали, —
Дивився гордо завойовник Сміт,
Якого тут навік завоювали.

25 вересня 1968 р.

Вулай на Тайвані

Анатолій ЮРИНЯК

ВИННИЧЕНКОВА П'ЕСА "НАД"

(Фрагмент із спогадів)

Не знаю — чи була колись надрукована п'єса "Над" і чи була поставлена на сцені ще десь, окрім Києва. Добре пам'ятаю, що в сезоні 1928/29 рр. у Києві, в театрі ім. І. Франка вона йшла при повнісінській залі 101 раз. Ставив п'єсу мистецький керівник Гнат Юра, а провідні ролі виконували артисти: Ватуля, що грав молодого науковця Ілька (скорочено **Іль**), і Барвінська, що грала Ількову дружину Надію (скорочено **Над**, звідси й назва п'єси). Хто грав інші дві-три ролі — сьогодні не пам'ятаю. Зрештою, вони зовсім малозначні: п'єсу тримає на собі головна пара: Іль та Над; а ще ближче до правди — таки сама **Над**.

"Над" є типово проблемною п'єсою і близько стоїть до трохи раніш написаної (але також вже в еміграції) Винниченкової п'єси "Закон". Проблему, що її в обох згаданих п'єсах ставить мистець-драматург, можна сформулювати як **проблему біологічно-статевого добору подружжя**.

Можна сміло сказати, що це є **коронна тема** В. Винниченка; з різними варіаціями і нюансами вона "рухає" більшість його драматичних і повістярських творів. Частенько наш письменник тут "викаблучувався", конструював особливі, сказати б, експериментально-лабораторні ситуації і типаж ("Молода кров", "Гріх", "Історія Якимового будинку", оповідання (забув назву), в якому героїня хоче дитини, але не хоче її батька), — та це зовсім не відбирає серйозності його наміру: спонукати читача знайти розв'язку поставленої проблеми. Він же, письменник, від себе не дає рецепти: нема виразно позитивних персонажів.

І саме п'єса "Над" щодо цього вирізняється з-поміж усієї драматичної (та й повістярської також) творчості нашого автора. Бо в цій п'єсі маємо вже виразно позитивну героїню, яка — що так висловимось — **не йдучи проти законів біології, коригує їх законами психології**. Це значить: узгляднеє вагу і силу людської волі, свідомого наставлення.

З появою "Над" на київській сцені, я остаточно усвідомив собі неправоту тих людей (нераз цілком інтелігентних), які мали Винниченка за пропагатора статевої похоті, розпусти. Хоч автор цих рядків не був із цими "критиками" солідарний, проте й сам бачив у Винниченковій творчості з шлюбно-родинною тематикою лише апологію **закону природи**, що його, мовляв, люди цивілізованого суспільства оплутали тенетами матеріального розрахунку й інтересу, зробили з любови предмет купівлі-продажу.

Але вернемось до самої п'єси "Над".

Герої п'єси: Іль і Над справляють родинне свято: десятиліття свого подружжя. Самої учти

на сцені ми не бачимо: можливо, вона вже скінчилася; можливо — триває десь у дальніх кімнатах дому. Перед глядачами на сцені одна лиш Над — жінка гарного зросту і вроди, але того віку, якпй звичайно окреслюють реченням: "перша молодість минула".

І з цього, власне, Над починає свій монолог. Вона свідомо того, що вже немолода, що їй важко далі дотримувати кроку Ілеві, бо ж він на десять років за неї молодший. Не зважаючи на це, вони ціле десятиліття прожили в любові — і це наповнює душу Над неабиякою втіхою і навіть гордістю. Вони й досі люблять одне одного. Але саме тому Над зважується **відійти**, дати Ілеві "вільну руку". Над прагне відійти **любленою, милою**, а не осоружною Ілеві, може навіть тихцем чи явно зраджуваною. Б-р-р... який це був би несмак, фальш і жах!...

Звичайно, їй нелегко відійти, бо вона Іля дуже любить. Але втіхою їй буде те, що Іль знатиме її **жертву любові**, буде їй назавжди вдячний і збереже в серці її люблений образ.

Раптом на сцену вбігає молоденька дівчина гарної вроди, з чудовими очима, непотьмареними ніяким фальшем і брудом життя. Вона не чула монологу Над і не здогадується про її переживання. Юна чистота і наївність струмлять з очей дівчини, коли вона обмінюється з Над парою речень.

Це — Доня, нова секретарка науковця Іля. Ми, глядачі, здогадуємось, що це, мабуть, Доня займе місце Над по її відході, і шукаємо сліду укритої неприязні з боку Над до молоденької студентки. Та дарма: Над з нею незмушено щира й зичлива!

По відході Доні залю опановує Над.

— Чудове дівча, чи не так? — каже героїня. — Вона справді варта Іля! І я не тільки не чинитиму жадних перешкод, а ще й сприятиму їх зближенню. Саме тому, що Іль мені такий дорогий, я хочу, щоб він мав усе, мав молодість...

У повнісінській залі в кількох місцях чути шморгання носом. Якесь пані побіч мене часто підносить хустиночку до очей. Поза тим напружена тиша. Над говорить далі про своє десятилітнє подружнє життя з Ілем. Вона справді має право бути вдоволеною, навіть гордою з прожитого десятиліття їх гармонії й любови.

І тепер Над почуває потребу поділитися з аудиторією (адже вона наполовину з жінок) своїм **секретом**: як саме, яким способом їй уда-лося збудувати гармонійне подружжя з такою помітною різницею віку і "тримати Іля в полоні" супружжю любови такий довгий відтинок часу.

Виявляється, її "секрет" не в якихось специ-

фічних "жіночих хитрощах", а в шляхетній акції самовдосконалення. Над невинно себе вдосконалювала, розвивала, збагачувала. Завдяки цьому вона ніколи "не приїдалась", не була нудною для Іля, бо він завжди знаходив у ній щось нове і свіже. Це була *многоманітність* при *незмінній основі*. (Цією основою була їх взаємна любов).

Не пригадую, щоб якась інша театральна імпреза так сильно на мене вплинула, як та вистава "Над" у театрі ім. І. Франка в Києві. Саме тому я й досі яскраво пам'ятаю її головну акцію й героїв, хоч минуло з того часу 42 роки, і книжкового видання (ба навіть рукописного) мені не довелося бачити й читати. Щоправда, років десять перед "Над" велике враження на мене справила п'єса "Казка старого млина" у постанові театру М. Садовського. Тільки ж тут були головні естетичні емоції, а в "Над" — небувале морально-психологічне зрушення, відчуття *величі ідеї*.

Наостанку хочемо сказати, що в п'єсі "Над" як третьюрядний епізодичний персонаж фігурує *колгоспник*. Як відомо, В. Винниченко після літа

1920 року в Україні і взагалі в СРСР ніколи не був, з колгоспами і колгоспниками на практиці не стрічався. А й позаочних відомостей про колгоспне життя-буття в часі писання п'єси "Над" не міг мати, бо т. зв. суцільна колективізація почалася в Рад. Союзі восени 1929 року, коли п'єса була вже на сцені. Не дивно, що Винниченків "колгоспник" був помічним персонажем, що не мав нічого спільного з трагічним образом справжнього, загнаного силоміць у колгосп, українського селянина. Слизький "колгоспник" з "Над" дуже нагадував панського "прикащика" Халабуду з Винниченкової повісти "Голота": суміш улесливого лакузи з хижакуватим хитруном. Щось подібне нам доводилося пізніше в колгоспах зустрічати: це так звані "колгоспні бригадири" — підганяйли.

І те правда: у всій Винниченковій творчості трудно знайти повнокровних (отже позитивних) селянських типів основної середняцької верстви; письменникову увагу притягали наймити, заробітчани, різні сільські "ізгої".

В. ЧАПЛЕНКО

ЯК Я БУВ "ВЛАСНИКОМ ЗБРОЇ"

Мабуть, не може бути нічого неприроднішого, ніж поєднання мене із "зброєю". Якщо не рахувати саморобного лука, бузинової пукалки та списа з сухої боли-голови, що ними я віддав певну данину біогенетичному запові, то можна сказати, що я ніколи в житті зброєю як такою не користувався. Адже навіть тоді, як року 1919 в м. Павлограді денікінська влада, агонізуючи, мобілізувала була мене, разом з усіма, що були тоді в місті семінаристами (з учительської семінарії) та гімназистами, і почепила мені на плечі гвинтівку, я з тієї гвинтівки ні разу не вистрілив, навіть на вправах, бо їх, скільки пам'ятаю, не було. Один раз, темної осінньої ночі, з холодним вітром, мене поставили були охороняти залізничний міст на р. Вовчий, але я більше потерпав за себе, щоб партизани не встрілили мене із засідки, аніж за міст. А через тиждень я втік із тієї "грабармії", покинувши гвинтівку. Пригоду під час цієї втечі я використав ув оповіданні "Піший пішаниця і хлопці на конях".

А от було у моєму житті таке, що мене навіть заарештовано як "власника зброї". Це сталося в м. Авгсбурзі незабаром після капітуляції Німеччини. Я тоді поселився був у порожньому мешканні, що належало німцеві, в якого я жив наприкінці війни в с. Цусмарсгаузені, недалеко від Авгсбурга. Сам той німець був членом гітлерівської партії, трохи навіть сидів під арештом, як прийшли американці, а потім йому заборонено було жити в місті. Він був гімназіальний учитель,

працював у самому Авгсбурзі і мав там мешкання в нових кооперативних будинках. Тож, щоб зберегти за собою це мешкання, він дозволив мені поселитися в ньому. Поселився я там з сином і з Я. Славутичем. Меблів у мешканні майже не було. Були залізні "військові" ліжка з солом'яними матрацами, один стіл і, очевидно, якісь стільці, вже не пам'ятаю добре. Це все лишили в тому мешканні американські вояки, що якийсь час жили в ньому. Знайшли ми там повітряну рушницю, яка мене так налякала, що я сказав хлопцям нишком винести її ввечері і вкинути у річку. Була ще якась кругла куля, схожа (як мені здавалося) на старовинне гарматне ядро, малюнки якого бачив я десь у старих книжках. Мусили хлопці й це "ядро" винести в кущі над тією річкою, і я її, тую кулю, ще деякий час бачив там. А потім вона зникла. Пізніше я довідався, що то була посудина з отрутою на блощиці.

Це були не зайві під ту хвилю запобіжні заходи. Проте вони мене не врятували. Через деякий час після того, як ми поселилися в тому мешканні і я вже мав родину, дружину й тещу (Славутич тоді вже відокремився від мене і жив в іншому домі, а син кудись саме поїхав) до нас серед ночі прийшла німецька поліція. З цією поліцією був ще один американський вояк і якась німкеня. Мовчки, без будь-якого привітання, як це звичайно в таких випадках і робиться, поліція почала трус у всьому мешканні (а в ньому було три кімнати й кухня). Чомусь приглядалися до жіночих

черевиків, що стояли біля порога, а також допитувалися, де ще є жіноче взуття.

Американський вояк спочатку виразно нудьгував, байдуже оглядаючи кімнати, а потім знечев'я зацікавився столом і відсунув шухляду. Дивлюсь — а в руках у нього маленький, мало не такий завбільшки, як указівний палець, пістоль, зроблений з якогось білого металу. Я був певен, що це якась дитяча іграшка, яка була в шухляді серед всякого дріб'язку, цвяхів тощо, що я на нього не звертав уваги, ба й не переглядав ні разу. Крім того, той пістоль був ще й попсований: його курок замість пружини мав слабко натягнуту сталеву струну, і через те тим пістолем стріляти ніяк було. Тим то я не надав цій його "знахідці" значення. Але вояк, порившись в шухляді, знайшов ще й якісь дрібненькі кульки, що залишились, мабуть, від викинутої повітряної рушниці. Очевидячки, ця остання "знахідка" ускладнювала справу, бо я мав би пояснити, що то за кулі, до чого вони. Але американець не розпитував, а мовчки поклав і пістоль, і ті кулі собі в кишеню. Потім вони пішли, не сказавши нам чого шукали і, взагалі, в чому справа. Ми перехвилювались трохи і вже, либонь, до самого ранку не спали, але думали, що на цьому й кінець буде. Проте наступного дня, може, так як перед обідом до нашого будинку під'їхало в'язничне, із загратованим вікном авто — і забрало мене до в'язниці. Там мене завели до похмурого підвалу. Коли мені сказали розписатись у відповідній рубриці проти мого прізвища я прочитав: "Waffenbesitzer", тобто "власник зброї".

Це було не абияке обвинувачення. Значність мого "злочину" підкреслено й тим, що мене вкинуто в камеру-одиночку у тому ж таки підвалі. Та одиночка являла собою обцементовану холодну яму, з діркою під самою стелею замість вікна, з другою діркою в долівці для потреб людських, з дощаною примостою під стіною замість ліжка.

Камера була така мала, що в ній майже ніяк було ходити, а сидати на заяложений сінник на примостці я просто гидував, припускаючи, що в ньому повно блощиць.

Хоч моя доля не захищала мене від таких життєвих пригод, як сидіння в більшовицьких в'язницях, але в одиночках мені ще не доводилося сидіти. І от тепер я вперше відчув, яка це страшна мука, коли людину замикають у таку яму саму-одну, ізолюючи від інших людей. А як я вже не був певний, що на ту іграшку подивляться крізь пальці і мене випустять, то й пойняла мене справжня туга-мука. Часом підкочувалась під горло й хвиля люти: "Як? За іграшку, що я її й у руках ніколи не тримав, отака зневага?!"

Мою тугу підсилив ще й доглядач, старий німець, що, принісши вечерю, сумно покивав головою і сказав:

— Warum allein? (Чому ти сам?).

Вечері я не їв, гидував чи що, а вночі не спав, кидався по тій ямі. Натомлений, я пробував лягати на брудний, аж слизький сінник, бо розумів,

що на ногах не витримаю. Але потім знову вставав.

А вранці другого дня мене випустили. Власне, мене виручив син. Повернувшись із мандрівки, він пішов до поліції і признався, що то його пістоль. Тоді його посадили, а мене випустили, — але його посадили вже не в одиночку.

Мені довелося оббивати пороги в поліції, щоб пришвидшили судовий розгляд справи. Навіть хабарі давав судовим службовцям-німцям американськими цигарками та кексами, що їх уже ми одержували з Америки (т. зв. "керпакети" висилав мій шурик Вальдо Рудницький). Пригадую: німець відсунув шухляду стола, за яким сидів, а моя дружина насипала туди кексів. А він навіть промимрив співчутливо:

— Ті ж американці бояться зброї, як вогню...

Крім того, я знайшов адвоката — Степана Витвицького, що став пізніше президентом УНР на вигнанні. Сина судив військовий американський суд. Я дивувався, слухаючи, які страшні нісенітніці плів мій син, щоб пояснити, звідки в нього той пістоль, а це йому — як я пізніше довідався — підказав адвокат.

Суддя, військовий американський старшина, мабуть, ані трохи не вірив у правдоподібність тієї "історії", але перед ним на столі лежав попсований пістоль, і це було, мабуть, для нього найпереконливішим фактом.

Степан Витвицький говорив по-англійському і, скільки я його зрозумів, просив суддю мого сина виправдати. Той так і вчинив, наказавши сина негайно звільнити з-під варті.

Витвицький не хотів з мене брати гонорару, але я наполіг, щоб узяв, і заплатив йому 200 німецьких марок. Це було мені не важко заплатити, бо були то ще старі знецінені німецькі марки.

Пізніше мій компетентніший за мене у зброї син сказав, що то була таки справжня зброя, якийсь монтекрісто чи що. Але звідки він його взяв, я так і не зрозумів добре, бо він, по-різному це й пояснював. Чи, може, я просто забув.

З'ясувалася пізніше й причина трусу: у сусідніх німців, що жили в тому ж будинку, що й ми, украдено жіночі черевики. Власниця тих черевиків побігла до поліції й сказала, що це могли зробити "авслендери" (чужинці), що жили в сусідньому під'їзді, тобто ми, і ото на тій підставі до нас удерлася вночі поліція і наробила мені такого клопоту.

Але дивуватись і обурюватись тоді не доводилось, бо то був такий час, перші дні після закінчення війни, коли подекуди німці, справді, ще переховували зброю. І якби це трапилося не під американською владою, а під "рідною" більшовицькою (будь вона проклята!), то це б так легко мені не минулося.

Проте для мене, як письменника, цей арешт із сидінням ув одиночці, був, може, й корисний. Он Лев Толстой, як писав "Воскресеніє", попросив в'язничну владу, щоб його "посадили" для потрібного йому, реалістові, досвіду, а я ото так закінчив "курс в'язничних наук", початий ще на батьківщині.

Рубен МАМУЛЬЯН

ШАТУНІ

Те, що я збираюся оповісти, може служити чудовим прикладом, як інколи Театральне Дійство сходиться зі сцени, втручається в життя, змагається з дійсністю і здобуває блискучу перемогу. Герой незвичайної події — Ваган Шатуні.

Познайомилися ми на Кавказі у Тбілісі, місті неподалік російсько-турецького кордону. Я ще носив гімназійну форму, а Шатуні — даровитий актор — робив перші кроки на вірменській сцені. Зросту він був високого, понад шість футів, широкий у плечах, вузький у стегнах, а хода його сполучала пружність тигра з бадьорістю чисто-кровоного жеребця. Обличчя вражало вродою: вогнем палахкотіли величезні темні очі, гордовито вигинався орлиний ніс, сміливим розчерком ломилися густі чорні брови. Жіноцтво гинуло за ним, а чоловіки заздрили.

Під ту пору Шатуні мріяв про дві ролі: меланхолійного датчанина та Урієля Акости з популярної однойменної драми. Другу роль він таки зіграв і то за виключних обставин, а чи довелося йому виконувати Гамлета не знаю. В добу нашого знайомства він грав Ляерта і, треба сказати, максимально використовував можливості образу.

Ще більше, як посередній актор, Шатуні надавав ваги моментам появи на сцені і моментам відходу. Його фігура у тріко виглядала потрясаюче, а бурхлива поява в четвертій дії — коли Ляерт з'являється з оголеною шпагою викликати на герць короля — робила враження землетрусу. Шатуні на мить спинявся у дверях, а тоді одним скоком вилітав через поріг на сцену, немов войовничий Ніжинський. Глядачі захоплено ахали.

Та одного разу скоїлося нещастя. Як і завжди, з'явилась брова постать, закам'яніла чорним силуетом у дверях, а тоді ринула вперед і з розгону гримнула долілиць: перечепився ногою через поріг! Шість футів два інчі мальованого красеня на підлозі! Немає нічого смішнішого за розрахований на ефект вихід, коли він не вдається. Мить — і глядачі зайдуться нестримним реготом. Але за цю мить Шатуні, мов гумовий м'яч, єдиним рухом зірвався на ноги й опинився віч-на-віч із королем. Погляд йому паленів таким шаленством, що нікому й на гадку не спало сміятися. Сцену дуелі грав він до того пристрасно, аж король і королева блідли під гримом. Шатуні був таким добрим актором, що міг обернути нещасливий випадок у тріумф.

З гастрольних поїздок Шатуні любив присилати листівки, описуючи успіхи в різних містах. Одна збереглася у мене й досі: з лицьового боку портрет Наполеона, а на звороті всього три слова — "прийшов, побачив, покорив". Людина буйної вяви Шатуні неперевершено оповідав незвичайні історії, героєм яких був, звісно, він сам.

Чого тільки там не було! — пригоди, театральні успіхи, кохання. Ніхто не йняв віри жодному його слову, але всі захоплено слухали.

Коли вибухла перша світова війна, Шатуні відразу зголосився до кінноти. Що й говорити, уніформа на ньому сиділа бездоганно. Побачити Шатуні, як він крокує, видзенькуючи острогами, в начищених до сліпучого блиску чоботях, з сією кавказькою шаблею в розцяцькованих піхвах при боці, — було все одно, що побувати в театрі. Згодом він виїхав із Тбілісі, як говорив, на фронт. Обізнані ж люди запевняли, що він в Ерівані при штабі. Так чи інак, по кількох місяцях Шатуні вирішив розіграти другу дію.

Він виклопотав двотижневу відпустку й вернувся в Тбілісі, а перед тим як зійти з потяга, поклав ліву руку на чорний шовковий перев'яз. На спочутливі запити відповідав, що ранений у бою, і ні трохи не крився — мовляв, не одною сотнею душ заплатили турки за його рану. Не було двох осіб, які чули б те саме, проте всі одностайно погоджувались, що ніхто й ніколи не виглядав таким бравим героєм, як Шатуні.

Потім прийшла революція 1917 року, а з нею і знаменна третя дія Шатуніної вистави, зіграна з непідробним, справжнім героїзмом. Революція позбавила офіцерів старого режиму їхніх становищ: одні опинилися на вулиці, інші — на тому світі. До останніх потрапив і комендант Ерівану. На його місце вибрали Шатуні.

Мешканці Ерівану обожнювали Шатуні. Він же по кілька разів на день, а частенько пізно ввечорі, проїздив вулицями міста, аби показати людям, що він про них турбується. Їздив він в елегантному відкритому автомобілі і то неодмінно стоячи: щоб краще бачити свої володіння, та щоб його краще бачили. Поперед авта летіло повним галопом шість верхівців у кавказькому вбранні, а шість інших гнали вслід за машиною. Коли Шатуні гамірно-пишно мчав вулицями, перехожі відрухово кричали "ура", а дехто навіть аплодував.

Почасти тому, що офіційні справи нагнали на Шатуні нудьгу, а почасти вважаючи це романтичним, він вирішив мати хворе серце. Шатуні, однак, ніколи не говорив про недугу прямо, лише вдавався до промовистих натяків: то з таємничим виразом згадає, що життя коротке, та душа безсмертна; то багатозначно схопиться рукою за груди, зігнеться й попросить тихим голосом склянку води. Відіп'є ковток-другий, прикрий довгими вигнутими віями очі і промовить ласкаво, але твердо: "Нічого-нічого, це пuste". Навколо Шатуні спалахнуло нове похмуро-романтичне сяйво. Якщо ж комендантові вривався терпець вислухувати нудні теревені, то ставався "серцевий напад", і він залишав установу.

Поки Шатуні удосконалювався в ролі комен-

данта, події підготовляли тло для його найблискучішого виступу. Швидко по революції деморалізована російська армія почала масово покидати фронт. Довгі ешелони з солдатами, що відмовлялися здавати зброю, сунули від російсько-турецького кордону через Єриван углиб Росії. Солдати досить натерпілися за царського режиму й таїли глуху ненависть до офіцерів. Настав час пороху.

Одного ранку по дорозі з фронту на станції спинився довжелезний товарний потяг, до якого був причеплений єдиний пасажирський вагон, де їхало шістдесят п'ять офіцерів. Слідом за першим прибув другий потяг, переповнений солдатами. За хвилину щільний натовп сердитих озброєних людей оточив товарний ешелон. Солдати вимагали, щоб офіцери вийшли з вагону і негайно стали перед судом революційного трибуналу. Така вимога означала тільки одне — всіх офіцерів розстріляють.

Передчуваючи недобре, начальник станції зателефонував до місцевого військового штабу. Звідти приїхав старенький генерал-лейтенант з ад'ютантом. Треба було неабиякої сили й відваги, щоб протиснутися крізь юрбу. Перед мужнім генералом виросла стіна рушниць і ворожих поглядів. Він прокашлюючись, заговорив: "Я вам наказую... я прошу вас... розійдіться по вагонах". Хрипкий голос грубо обірвав: "Заткнися!" "І тебе з ними під суд!" — вигукнув інший. Вони розшматували б старого вояку, якби той одразу не відступив.

Заносилося на різанину, і начальник станції телефонував, куди лише міг, шукаючи помічі. Раптом у голову стрільнула думка: "Комендант! Шатуні Розкішний!" Поспішна розмова, коротке пояснення. Не встиг ще від'їхати генерал, як солдати почули мов би відлуння далекого грому: тупіт! кінський тупіт! І поки вони прислухалися, перед ними з'явився преппишний кортеж: цього разу дванадцять верхівців мчали попереду і дванадцять — позаду, а між ними відкрите авто з комендантом навісточки.

Вірлиним зором Шатуні вмить оцінив становище. Ще поки авто спинилося, він виплигнув з нього і сягистими кроками пішов уперед перону гордовитий, вродливий, сам-один. Пороззявлявши роти, солдати спостерігали, як він проходив попри них, голосно дзенькаючи срібними острогами. Мов тигр, трьома скоками вилетів Шатуні на вершок складеної віддалік тари й закам'янів на тлі призахідної заграчи. Він простягнув обидві руки до сірого моря шинелів і гукнув: "Солдати! Ходіть до мене!" Може з цікавості, може, корячися могутній владності голосу, озброєний натовп поволеньки рушив уперед. Вагаючися, спиняючись, вони підходили щораз ближче й ближче, аж підступили цілковито впритул — ліс блискотливих багнетів та здивованих облич, звернених до молодого Зевса, що височів, як статуя на п'єдесталі.

Шатуні обводив поглядом присутніх, сміливо витримуючи погляд кожного, а відчувши, що на-

стала відповідна хвилина, заговорив: "Брати по зброї! слухайте мене. Я — комендант міста Єривану, вибраний революційною волею народу! Я — Шатуні!"

Навколо панувала глибока тиша. Для прибулих імення це було порожнім звуком.

І тут Шатуні вчинив несподіване. Осяяний натхненням, що мусіло зійти на нього прями́сінько з неба, бо не мало воно нічого спільного із здоровим глуздом, він рвонув обіруч свій кітель, аж золоті гудзики сипнули на землю, оголив груди і пустився читати монолог Урієля Акости з драми, яку завжди мріяв зіграти в театрі. Монолог починається словами: "Кидайте каміння у мої груди! Не стримуйте своєї люті!" і тягнеться жагуче-пристрасний на трьох сторінках. Не було аніякісінького зв'язку між ситуацією на станції і текстом п'єси, але як Шатуні говорив! І як грав! Кілька горожан, випадкові свідки цієї цілої сцени, потім запевняли, що в житті не бачили кращого виконання.

Солдати стояли, мов заворожені, затамувавши подих. Вони навіть не помітили, що потяг з офіцерами помаленьку викочується зі станції. Зате помітив Шатуні. Краєчком темного ока він слідкував за його рухом. І коли замерло останнє слово монологу, дим паротягу виднівся вже генген на обрії.

Натовп оглушливо заплескав. І тоді...

Тоді комендант раптом схопився за серце й зігнувся. Відразу запала тиша. Слабкий голос попросив: "Води, будь ласка". Кілька солдатів зірвалися з місця й хутко вернулися — кожен з водою. Чийсь міцні руки підтримали коменданта, він трохи відпив і м'яко промовив: "Нічого-нічого, це пусте". Шатуні довели до авта. Цього разу він сів, відкинувшись на спинку сидіння, а за мить кортеж зник з поля зору. Стукіт копит замирає, наче відлуння далекого грому.

Коли солдати опам'яталися й обернулися до станції, там, замість вагону з офіцерами, полискувала під промінням західного сонця порожня колія.

З англійської
Оксана СОЛОВЕЙ

ПРИВІТАННЯ

Олену Іванівну Ткаченко, невтомну вчительку і виховательку багатьох поколінь української молоді, автора і співробітника українознавчих і педагогічних видань, щиро вітаємо з вісімдесятиліттям і бажаємо ще багато років тішитися здоров'ям і наслідками своєї праці.

Головна Виховна Управа ОДУМ-у

Вдячні учні

Редакція "Молодої України"

Віталій БЕНДЕР

Д Н І

"Чекай мене, і я вернусь!"

К. Сімонов

Поїзд виривається на степову широчінь і поспішає на схід, у краї, де ви вперше пізнали життя, в краї, до дрібниць знайомі вам з дитинства.

Підходите до вікна вагону, жадібно вдивляєтеся в степ, що коливається золотавими пшеницями, що молодо дзвенить співами жайворонків. Ще кілька кілометрів і поїзд зупиниться на станції, з якої ви вперше рушили в світ. Хвилювання розпирає груди, і вразливо-приємно щемить серце. Це ж дім, дорогий, вічно манливий дім, а в ньому стомлена, завжди заклопотана, чекаюча мати...

Уривки думок зграями наслідують на мозок і, дзвонивши свідомість, злітають, наполохані дружнім гупанням коліс, що, здається, ритмічно вистукують: гей, дні... гей, дні... гей, дні...

Гей, дні! Буйні своїм хмелем, дні! Сплітаєтеся ви в місяці, відходите роками, танете в голубій імлі і з недосяжної далечини кепкуєте з наших невдач. Гей, дні, розбазарені долею дні, незчисленні rischi життя!...

Вслухуйтеся в одноманітний стукіт коліс і оглядаєтеся до обрію, за яким лишилася непривітна чужина, місця, що виповнили вашу душу болючою тугою. Рука неспокійно пригладжує скроні, вицвілі в димах атак, у розривах гранат, у пекучих вогнях пожеж. І шкода тих днів, і не шкода..

А ось і станція, на якій ви хлопцем чіплялися на тамбури вагонів, вирушаючи у "подорож", і, скинені кондуктором, ридали поруч колії. Склади, перони й депо, — все на старих місцях, тільки видаються меншими, як колись. Навіть семафори, що колись височіли велетнями, тепер сиріють низенькими залізними стовпами.

Виходите до скверу. Ось лавки, на яких карбували ножем "С + К = ЛЮБОВ", на яких ви зустрічали схід сонця в обіймах ровесниць, на яких захоплювалися бренькотом гітар з близьких бальконів.

Старі клени шумлять гіллям, посипають алеї зірваним листям і, здається, кидають назустріч палкі слова, давно сказані й забуті. Йдете вулицею, знайомою до деталей, до болю дорогою. Хоч число її будинку витерли роки, віконце, що з нього колись вечорами блимав золотий вогник, вабить до себе колишнім чаром. "Де вона, рум'яна дівчина вісімнадцятої весни? Невже і її щастя промайнуло стороною?"

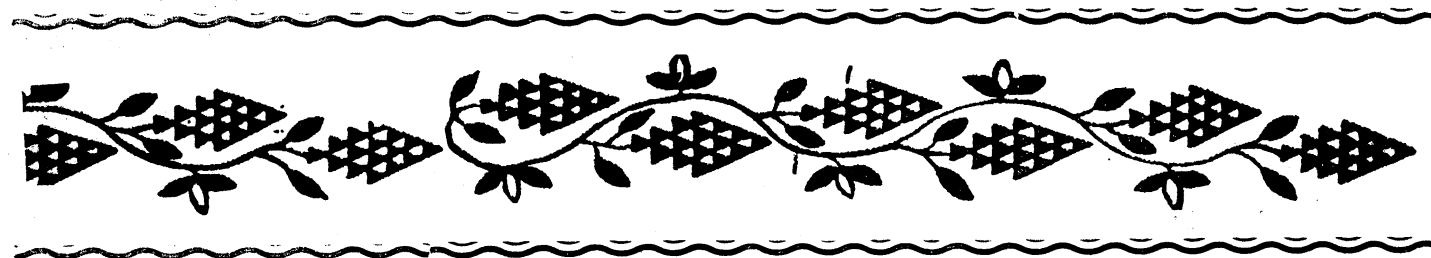
Рука падає на клямку і хвіртка податливо відчиняється, рипнувши точнісінько так, як і колись. В садку до неба витягнулися струнки тополі, що їх ви лишили маленькими деревцями, і вони вітають вас журним шелестом про затуманені відстанню дні.

Старенька жінка виходить на поріг і припрошує до хати: а може ж які вісті про її синів приніс подорожній? О, рідна хато! Якою б убогою ти не була, в серці ти завжди лишаєшся світочем. Ось знимки, ось дзеркало, ось етажерка з книжками, — все в давньому, залишеному порядку. Зі знимки усміхається юнак (мабуть, солодко мріяв перед об'єктивом), і ви порівнюєте його з власним відображенням у дзеркалі. Ніякої подібності.

Господиня підступає ближче, хвилю придивляється до вашого обличчя і падає до ніг. Ви підводите стареньку матір, пригортаєте її до грудей і разом з нею плачете від щастя зустрічі. А серце збунтовано б'є одним словом: дні!...

Гей, дні! Буйні своїм хмелем, дні!...

Ні загнзудати вас, ні придержати!...

ПРИВІТАННЯ

Василя Корженівського, активного одумівця, члена відбизанкової дружини філії ОДУМ-у в Торонто, та Наталку Тарасюк вітаємо з одруженням і бажаємо щасливого подружнього життя.

Філія ОДУМ-у в Торонто

ПРИВІТАННЯ

Оксану Скибу, члена ансамблю бандуристів, вскальної групи дівчат, вихованицю Юного ОДУМ-у в Чикаго та Володимира Дудича, члена СУМ-а, вітаємо з одруженням і бажаємо їм щастя, здоров'я і гармонійного подружнього життя.

Філія ОДУМ-у в Чикаго

ЗУСТРІЧ

ОДУМІВЦІВ США І КАНАДИ

відбудеться

1 і 2-го ЛИПНЯ 1972 Р. В ТОРОНТІ, КАНАДА.

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

СУБОТА, 1-го ЛИПНЯ:

Міжфіліяльні спортові змагання на оселі "Київ" від 10-ої год. дня.

з а б а в а

о 8-ій годині вечора в залі

ST. DEMETRIUS YOUTH CENTRE

119 La Rose Avenue — Weston, Ontario

ОРКЕСТРА Е X O.

НЕДІЛЯ, 2-го ЛИПНЯ:

ЗУСТРІЧ ОДУМІВЦІВ США Й КАНАДИ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ НА ОСЕЛІ "КИЇВ".

О 10-ій годині ранку Польова Служба Божа. — Спільний одумівський обід. — Дефіляда одумівських відділів. — Слово до молоді Д-ра Ю. Криволапа. — Концерт. — Спортові змагання — Весела ватра.

В мистецькій частині ансамблі банудуристів, хори, танцювальні групи, співи, тріо, квартети філій ОДУМ-у з Канади та США.

КОМЕНДАНТ ДНЯ — О. САНДУЛ.

По докладніші інформації звертатися до місцевих філій ОДУМ-у.

Телефони в Торонті: 222-2932 та 767-2053.

Закликаємо молодь та все українське громадянство до масової участі!

КОМІТЕТ.

ПЕРШИЙ ПОЦІЛУНОК

Уже темніло, коли смуглявий юнак вскочив у поїзд, залишаючи за собою задуху і гуркіт міста. Іван (так його звали) уместився на м'якому сидінні навпроти чепурної дівчини. Вона була, справді, гарна, та що більше хлопець до неї приглядався, то красивішою вона йому здавалася. Досить соромливий, він розглядав її відображення у шибці вікна і лише коли-неколи зводив очі й на неї саму. Та коли їхні погляди зустрічались, Іван відразу ніби втупляв очі в підлогу. Насправді ж він милувався дівочими ногами. Із її сандалів виглядали ніжні пальчики і час від часу ворушились, мов би вітаючи Івана. Тоді його очі помітили коротеньку сіру спідничку, що тугенько обтягала стегна. На хвилику погляд зупинився на повних грудях, прикритих тоненькою блузкою. Довге, старанно зачесане, руське волосся каскадою спадало їй на плечі. З кожним рухом, з кожним поворотом голови воно хвилювалось, мов пшениця в безмежному полі від подиху вітру.

Її обличчя променіло ширістю й красою. А коли темні вії кліпали, Іван аж млів. Іноді її ясенорожеві уста складалися у ледь помітну усмішку, і дівчина соромливо поглядала на хлопця з-під брів. Тоді він червонів, не знаючи, де подіти руки, що зробити з ногами.

Нижний запах парфюмів бентежив серце, паморочив голову. Перед красою дівчини Іван почував себе, мов те гідке качення... Йому здавалося, що й штани його задовгі, волосся розпатлане, обличчя неголене... І він, нарешті, вирішив причесати своє волосся. Та гребінець, мов живий, випорснув у нього з рук і швгчув під ноги красуні, аж під лавку. З сорому Івась спалахнув, обличчя вкрилося рясним потом. Він витягнув хустку витерти його, але з кишені, мов на лихо, посипалися дрібні гроші. Піт заливав йому лице, і він зовсім розгубився...

Дівчині стало шкода юнака, який, як їй здавалось, переживав все це через неї. Зніяковілий Іван збирав гроші, лишилося тільки двадцять центів біля дівчиних ніг. Щоб дістати їх, він нагнувся вперед. Ще хвилика, і він би сів уже на своє місце, але в цю ж мить поїзд раптом загальмував, і хлопець полетів просто на дівчину. Інстинктивно він простягнув руки вперед і обперся об стіну. Між ними опинилась її голівка і то зовсім-зовсім близько. Жар миттю зник. Іван пополотнів. Поїзд відразу ж знову шарпнув, і в хлопця запалали уста, зафарбовані рожевим ліпстиком...

Руки, мов пружини, відкинули його назад, і він знову опинився на своєму місці. Заскочена

таким випадком, дівчина ніби ще не розуміла, що сталося, а він ніяково пробелькотів щось схоже на вибачення. Вона кілька разів кліпнула очима і мов прокинулась. На її личку заясніла ласкава усмішка. Вона сіла поруч хлопця і засміялась. Потім витягла з рукава блузки білу хусточку і витерла нею Іванові уста.

— Ти перша дівчина, яку я поцілував,—тихо промовив хлопець і повернувся до неї.

— Тоді дарую тобі на згадку про це свою хусточку, — і поклала йому її на руки, латі ще усміхнувшись.

Тим часом поїзд знову зупинився, і дівчина, попрощавшись, зникла за дверима вагона. А Іван ще довго мрійливо вдивлявся в рожеві плями на хустині — дарункові від незнайомої дівчини.

Юрій Ткач, 18 р.
Мельборн, Австралія,
березень 1972 р.

НАДРУКОВАНО РОМАН В. ВИННИЧЕНКА "ПОКЛАДИ ЗОЛОТА"

В літературно-мистецькому альманасі "Північне саяво", книга п'ята (1971), вперше надруковано роман "Поклади золота" Володимира Винниченка, написаний ще 1926 р. і знайдений в архіві письменника, що переховується у книгозбірні Колумбійського університету. Закінчення роману буде надруковане в шостій книзі цього альманаху, що має вийти в світ 1972 р. Замовлення в сумі 10 дол. за обидва томи альманаху просимо надсилати на адресу видавництва в Едмонтоні (72 Вестбрук Драйв).

Крім роману В. Винниченка, у п'ятій книзі "Північного саява" вміщено поезії, оповідання, статті про Лесю Українку І. Качуровського, С. Чорнія, П. Одарченка, статтю Чуба про В. Гжицького, огляд українських видань у Канаді Я. Слаутича та інші цікаві матеріали. Адреса видавництва:

Slavuta Publishers
72 Westbrook Drive
Edmonton 76, Alberta, Canada

ЗВЕРНЕННЯ ДО БАТЬКІВ

Бажанням кожного батька і матері є: виховати своїх дітей фізично і духово здоровими, щоб вони стали добрими громадянами країни нашого перебування і одночасно з повагою ставилися до нашої славної минувшини та залишилися вірними синами України, набувши навички організаційної і суспільно-громадської праці.

Щоб охоронити дітей від поганих впливів, які в цей час руйнують засади християнської моралі та виробленої віками етики серед нашої молоді,

ВПISУЙТЕ ВАШИХ ДІТЕЙ ДО ЮНОГО ОДУМ-У

Мета і характер ОДУМ-у

1. а) ОДУМ побудований на засадах добровільного членства. Діяльність ОДУМ-у базується на засадах християнської моралі й етики, демократичного поступовання й лояльності у відношенні до законів і добрих звичаїв даної країни.

б) ОДУМ не партійне об'єднання.

2. а) Мета ОДУМ-у всебічно сприяти духовому і фізичному розвитку своїх членів, скріплювати їх патріотичні почування та солідарність з воюючим за демократичні свободи українським народом, що прагне скинення ярма московсько-комуністичного рабства.

б) ОДУМ змагається за поширення демократичних ідей серед української молоді.

Завдання ОДУМ-у

3. В основу своєї роботи ОДУМ ставить такі завдання:

а) Організувати українську молодь демократичних переконань на терені даної країни.

б) На демократичних традиціях української визвольної боротьби і державного будівництва та шляхом вивчення державно-творчих здобутків демократії в інших народів, виховувати з своїх членів послідовних демократів і добрих громадян.

в) Шляхом вивчення культури, історії та літератури країни перебування, допомогти своїм членам стати корисними громадянами та об'єктивно навітлювати нашу славу минувшини, залишитись вірними синами України.

г) Поширювати знання про Україну і її національно-визвольну боротьбу серед громадян країни перебування.

г) Плекати серед членів дух національно-громадської єдності та згоди, культивувати атмосферу народностевої, релігійної і регіональної толеранції та пошану до інших переконань.

д) Інформувати своїх членів про кожночасний стан політично-громадсько-суспільних відносин в українській спільноті.

І. Читання доповідей, лекцій, спогадів і рефератів та переведення цікавих різнобічних і глибоких дискусій на різні теми.

ІІ. Відзначення днів національного календаря та державних свят.

е) Лбати про задоволення духово-культурних потреб своїх членів шляхом:

ІІІ. Заснування клубів і курсів, виставок, мистецьких імпрез, екскурсій і мандрівок, прогулянок, забав тощо.

ІV. Видавання і поширювання часописів, журналів і книжок.

є) Підтримувати тісний контакт з молодечими організаціями інших народів.

ж) Зберігати, наслідувати і розвивати кращі традиції патріотичного чину української демократичної молоді всіх часів і формацій, а зокрема, хронологічно близького нам періоду Співки Визволення України — Співки Української Молоді.

з) Виробляти навички організаційної і суспільно-громадської праці.

і) Культивувати відповідні форми фізичного виховання, спорту та мистецької самодіяльності.

ї) З огляду, що не скрізь по місцях українського скупчення існують школи з українською мовою навчання, організувати для членів Юного ОДУМ-у школи (курси) українознавства.

й) Займатися вихованням українського юнацтва (юначок і юнаків), для цього при філіях організувати Відділи Юного ОДУМ-у.

4. ОДУМ співпрацює:

а) З українськими національними молодечими організаціями в атмосфері дружньої співпраці і взаємодопомоги.

б) З українськими організаціями суспільно-громадського характеру, які стоять на демократичних засадах.

в) Підтримує співпрацю і зв'язки з організаціями інших народів, які не перечать українським ідеям.

ДО УВАГИ ПЕНСІОНЕРАМ

**ГАРАНТОВАНА МІНІМАЛЬНА ВИСОТА
ПРИБУТКУ ПІДНЕСЕНА**

до \$150 місячно (для одиноких пенсіонерів)

— 2 —

та до \$285 місячно (для одружених пенсіонерів)

І... ЯКЩО КОШТИ ПРОЖИТКУ ПІДУТЬ ВГОРУ... РІВНОЧАСНО БУДУТЬ ПІДНЕСЕНІ ПЕНСІЇ

- ☐ пенсії і додатки до пенсій піднесено від січня, щоб в той спосіб зрівноважити підвишку в коштах прожитку...
- ☐ у майбутньому, якщо кошти прожитку піднесуться, пенсійні виплати будуть відповідно пристосовані кожного квітня...
- ☐ пенсії і додатки до пенсій будуть відповідно достосовані до змін у коштах прожитку всім 1.8 мільйонів пенсіонерам...
- ☐ один мільйон людей у віці 65 років і вище (приблизно 60% пенсіонерів) одержить підвишку у формі повного або часткового додатку до пенсій...
- ☐ крім цього 100,000 пенсіонерів будуть уповажнені на додаток вперше, завдяки збільшеному допусканню прибуткові.

Особи, які кваліфікуються на додаток

Усі особи, які отримують тільки основну старечу пенсію, отримують впродовж

липня інформаційний матеріал та бланки форм на додаткову пенсію, що допоможе їм встановити, чи вони матимуть право на додаток.

Ваша стареча пенсія

У ваш чек за травень не буде включена підвишка.

Ваш чек за червень матиме:

Доплата за січень-травень	\$14.40
Місячний чек за новою ставкою	82.88
До виплати в червні	<u>\$97.28</u>

Ваша стареча пенсія і додаток

Ці особи, які одержують максимальну старечу пенсію у сполучі з гарантованим додатком кваліфікуються на \$150 для поодинокі особи або одруженої особи, чоловік чи жінка якої не є пенсіонером та \$285 для одруженої пари, члени якої є обоє пенсіонерами — по \$142.50 для кожної особи.

Ці особи, які тепер одержують частковий додаток, також дістануть

відповідну таку саму підвишку, але не максимальний додаток, про який мова вище.

Ваш чек за травень не включатиме підвишки.

Ваш чек за червень буде виплачений по новій ставці з додатковою виплатою назад до січня.

Потребуєте додаткових інформацій?

Додаткові інформації будуть післані поштою до всіх пенсіонерів в половині червня. Інформації можна також одержати від окружних бюр старечої пенсії в столичному місті вашої провінції.

John Munro

Minister

**Health
and Welfare
Canada**

Ministre

**Santé et
Bien-être social
Canada**

РЕЗОЛЮЦІЇ Й ПОСТАНОВИ 14-ОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЦК ОДУМ-у

1. Чотирнадцята Конференція ЦК ОДУМ-у висловлює глибоке, сердечне співчуття Президії Консисторії, Високопреосвященнішим Владикам, Всечесним Отцям, і всій великій громаді Української Греко-Православної Церкви в Канаді, з приводу великої і тяжкої втрати в особі світлої пам'яті Його Блаженства, Блаженнішого Митрополита Іларіона, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, визначного богослова, великого Ієрарха, Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Президія і учасники 14-ої Конференції ЦК ОДУМ-у у великім жалі схиляють голови перед світлою постаттю Великої Людини нашої доби.

2. 14-та Конференція ЦК ОДУМ-у стурбована арештами, переслідуваннями, звільненнями з праці та іншими нагінками на українських поетів, письменників та науковців в Україні, які домагаються прав, що дає їм конституція, і закликає все своє членство та прихильників робити всі можливі заходи — писання протестаційних і роз'яснювальних листів, демонстрації, висилання делегацій до уряду своєї держави — для полегшення долі арештованих і переслідуваних.

3. В теперішніх змаганнях двох світів: демократичного — світу правди, справедливості і свободи — проти тоталітарного — світу неправди, гніту, насильства і рабства, членство ОДУМ-у має стояти в рядах активних пропагаторів демократичного світу.

4. Конференція сердечно вітає українську молодь в Україні та розпорошену по цілому Радянському Союзі й бажає успіху і витривалості в змаганнях за права, що належать українському народові, українській людині.

5. Конференція закликає одумівську молодь пильно слідкувати за подіями в Україні, тримати ідейний зв'язок з поневоленим українським народом та допомагати йому в його стараннях.

6) Закликає все членство ОДУМ-у пропагувати між американцями, канадцами й іншими національностями в школах, в університетах, на праці та при інших нагодах українську культуру і мистецтво, рівночасно розповідаючи про стремління українського народу до самостійного життя.

7. Закликає все членство ОДУМ-у кожночасно звертати увагу американській та канадській пресі на неправильне навітнення українських проблем. Подавати спростовання, коли Україну й українців називається невласливими іменами.

8. Конференція звертається до українських наукових інституцій з закликом подавати до аме-

риканських видавництв словників, енциклопедій та інших наукових видань правдиві інформації про Україну, її історію, культуру, мистецтво та мову.

9. Вважаючи друковане слово найкращим засобом зв'язку між розсіяною одумівською молоддю та висловом збірного обличчя ОДУМ-у, Конференція закликає всю одумівську молодь, старше громадянство прихильне ОДУМ-ові, читачів "Молодої України" та всіх, кому дорога справа національного виховання української молоді, підтримувати "Молоду Україну", приєднувати нових передплатників та дописувачів і складати пожертви на пресовий фонд.

10. Конференція зобов'язує всі управи філій подбати, щоб кожний член ОДУМ-у, ТОП-у та член мистецьких одиниць філії передплачував журнал ОДУМ-у "Молода Україна". Кожна філія мусить передплачувати журнал для філійної бібліотеки. Рівночасно пригадується філіям, що вони й далі зобов'язані виділяти з річної коляди певну суму на пресовий фонд "Молодої України".

11. Учасники Конференції зобов'язують Головні Управи ОДУМ-у США і Канади створити статутів комісії в своїх країнах, які в співпраці з ЦК ОДУМ-у мають внести поправки до обговорюваного на Конференції проєкту нової структури ОДУМ-у й подати членам на голосування на найближчих з'їздах.

12. Конференція зобов'язує керівні органи ОДУМ-у приділити належну увагу Товариствам Одумівських Приятелів, на яких має лежати велика частина тягару і відповідальності у вихованні й утримуванні Юного ОДУМ-у.

13. Конференція виносить щиру подяку всім особам та організаціям, що спричинилися і спричинюються до активізації праці ОДУМ-у, а Юного ОДУМ-у зокрема, а особливо в ділянці виховання, таборів та ін.

14. 14-та Конференція ЦК ОДУМ-у ухвалила влаштувати 1-го і 2-го липня 1972 року зустріч одумівської молоді з старшим громадянством США і Канади на оселі "Київ" біля Торонта в Канаді. Зустріч присвячується ув'язненим в Україні діячам культури та науки.

Примітка: Чотирнадцята Конференція ЦК ОДУМ-у відбулася 30 березня і 1-го квітня 1972 року в Торонто, Канада. Членами резолюційної комісії були обрані: Олексій Коновал (голова), Михайло Лебединський, Віктор Левченко, Микола Мороз та Марія Бойко.

Данило ЗАВЕРТАЮ

БЕЗ ПРАВА ГОЛОСУ

(Замість фейлетона)

Запросив мене Олексій Пошиваник на одумівську конференцію в Торонто. Дружина каже: "їдь, провітритись трошки". Ну я і погодився. Цілу дорогу до Торонто Олексій Коновал, що їхав з нами, мовчав — все щось думав. Може про крісло голови ЦК ОДУМ-у. Хто його знає? А ми з Пошиваником дискутували на різні теми, але я завжди програвав — був у меншості, бо кмітливий Олексій захопив з собою дружину, тому вони й перегосовували мене.

Нарешті ми добилися до Торонто, знайшли й будинок, де мала відбуватися конференція. Заходимо. Дивимось: "Конференція ОДУМ-у" і стрілка показує нагору. Йдемо на другий поверх знову стрілка показує нагору. Так ми піднімалися від стрілки до стрілки з півгодини, я згубив уже й лік поверхам. Метекую собі: це колега Криволап вирішив, щоб конференція відбувалася на горищі, бо ж міняти статут і структуру ОДУМ-у речі дуже важливі, і він боїться, щоб хтось сторонній, крий Боже, не підслухав, тому то й конспірація ось така.

Насамперед на конференції говорили про те, як розподілювати обов'язки. Ю. Криволап заявив, що стара система "вішати" обов'язки зовсім не виправдала себе і її треба замінити. Він застосував іншу тактику. Пильнував, як тільки хтось задрімав, заговорився, або вийшов із залі, то він відразу ж призначав йому якийсь обов'язок. Отже, не було ані насильства, ані спротиву!

Потім говорили про новий статут, який підготував той самий Ю. Криволап. Найдовше дискутували, яких три чи чотири години, над невідомим означенням у новому статуті: "старші одумівці". Найзавзятіший спротив робили дівчата, бо ж всім відомо, що в їхньому словнику немає слова "старша", чи "стара". Взагалі жінки вважають, що вживають ці слова лише примітиви. Потім голосували над внеском знов же Ю. Криволапа — прийняти, чи відкинути новий статут. Були, правда, й інші внески, щоб не голосувати ані за, ані проти, а передати статут на розгляд з'їзду США й Канади. Але цих пропозицій ніхто не чув, бо був зайнятий своєю справою: одні, щоб статут таки прийняли, а інші — відкинули. Ю. Криволап переміг, бо більшість голосувала за рішенням, щоб сьогодні нічого не вирішувати.

Один добродій запитав мене, чому я не голосую. Я відповів, що як гість не маю права голосувати.

— То чого ж ти приїхав аж із Чикаго? — здивувався добродій.

— Бо мене привезли. — Відповідаю.

Потім був звіт головного редактора "Молодої

України" п. Гавриша — короткий і ясний. Багато працює, каже, але це й так всі знають.

Звіти бувають довгі, переважно тоді, коли нічого не робилося чи не робиться, а тут треба щось звітувати. Ох, і тяжко ж тоді!

Звітував і адміністратор "МУ" п. Корженівський, теж ясно й прецизно. Ми всі дивувалися. Як то так може бути! Але кажуть, що йому видавництво "МУ" купило "компютера". Ну, якби й я мав компютера, то ще й не такого б звіта втяв!

Дехто нарікав, що статті в "МУ" дуже вже серйозні, хіба що для академіків призначені. А редактор пояснив, що молодь не квапиться дописувати до "МУ", а пишуть переважно дорослі старші, тому, мовляв, і статті відповідні вікові авторів.

А мені мій приятель оповідав таке: "Написав я, — каже, — статтю до "МУ" чечая, як завжди в наступному числі. Приходить "МУ", читаю одну статтю на одумівські теми, стаття добра, нема що й казати, але не можу у ній погодитись з усім, — видно, що автор не працює з молоддю. Дочитав статтю до кінця, дивлюсь — підписане моє прізвище. Оце, думаю, "поправили" мою статтю, що й сам не впізнав.

Всі ми дивувались, що Ю. Криволап, який керував конференцією, два дні нічого не їв, не пив і ні разу не сів. Одні запевняли, що не через те, що він хотів пропхнути свій статут, а інші — що хотів цим довести, що він може не тільки сидіти.

Однак конференція пройшла на високому рівні. Про це я вже говорив, як ми ще дряпалися нагору. Але я так і не подивився у вікно, як високо ми були, бо в мене голова крутиться, коли подивлюся звисока. Після конференції, як водиться, була вечеря. Тостмайстер Ліщина заставляв нас по черзі читати молитви перед вечерею і після вечері. Хто знав, той читав уголос, хто не знав, мурмотів собі тихенько, щоб ніхто не чув, що саме, а дехто відмовився, бо цього, мовляв, не було в програмі, і тому не взяли з собою молитовників. За вечерею ми вставали й сідали, і знову вставали й сідали і так у цих вправах минула вечеря. Були молитви, хвилини мовчання й тости. Отже, переважно ми стояли.

Тому я пропоную наступного разу вечеряти стоячи, без стільців — так дешевше й вигідніше. Звичайно, на вечері була й "баба". Тут уже всі хотіли бути "старшими одумівцями".

Першу ніч дома я спав неспокійно. Щось кри-

(Закінчення на стор. 24)

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ "ВОЛОШКИ"

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ "ВОЛОШКИ"

I ряд, зліва: Зенон Крекевич, Степан Гаврась, Володимир Антоненко, Віктор Алфімов, Анатолій Сизоненко, Володимир Хапко, Володимир Білоус, Володимир Криволап, Петро Ткачук, Анатолій Гичко, Юрій Гаврась.

II ряд: Раїса Гаврась, Зоя Граур Корсун, Галина Хапко, Марія Хапко, Світлана Гаврась, Лариса Корсун, Ліза Граур, Валя Сизоненко, Анна Денькович, Світлана Мельник, Ліза Корсун. Мистецький керівник—Зоя Граур Корсун.

Фото Володимира Борисенка

Український народний танець є одним із найблискучіших видів народної творчості. Різні види його відбивають настрій і думку, натхнення й уяву, творчість і прагнення, енергію й сильний дух українського народу. Уміле виконання українських танців вимагає великого вишколу, але зате їхня краса безмежна.

Показати хоча невелику частину багатства українського народного танцю є метою концерта, який даватиме танцювальний ансамбль "Волошки" 3-го червня ц.р. о 8-ій годині вечора в аудиторії Бенжамін Франклін Гай Скул у Філадельфії.

Танцювальний ансамбль створено при ОДУМ-і у Філадельфії в 1960-му році з ініціативи п.

Євфросинії Бережної. Метою ансамблю було, і до цього часу є, поширювати цю галузь українського мистецтва серед молоді і плекати її на американському терені.

Першим мистецьким керівником і акордіоністом ансамблю був Віктор Литвиненко. Він увів у репертуар такі танці як "Попнун обрвч", "Дощик" і "Топак—вихор". Деякий час працювала з дівчатами ансамблю відома американська танцюристка, Одрі Букман, що додала до його репертуару стилізовану композицію танку "Дівчата в полі". Тамара Дяченко, одна із перших членів ансамблю, також працювала вісім років разом з теперішнім мистецьким керівником

ансамблю, Зоєю Граур Корсун. Діставши добрі основи в класичному балеті, Зоя Корсун училася в різних учителів українського танцю і продовжує свої хореографічні студії, переймаючи досвід кращих аматорських і професійних виконавців. На протязі останніх двох років вона старалася збагатити репертуар ансамблю новими танцями, які складатимуть більшу частину програми концерту 3-го червня.

У 1970-му році ансамбль "Волошки" радо прийняв теперішнього музичного керівника, Олександра Ващенко, який як акордіоніст-віртуоз є лавреатом багатьох краєвих й міжнародних конкурсів на акордіоні і музичних композицій. Окрім

цього він є знавцем народної музики різних слов'янських народів.

Того ж таки 1970 року ухвалено приймати до ансамблю молодь із інших молодечих організацій з метою стати загально-громадською мистецькою одиницею. До певної міри це вдалося, і тепер в ансамблі є члени, які виховуються в різних молодечих організаціях.

Утримати українську танцювальну групу на чужині не легка справа. Особа, яка хоче стати танцюристом, мусить мати природну здібність, велике зацікавлення танцем, а також терпеливість у тренуванні, що веде до досконалости. Лише після кількох років підготовки й практики можна стати зразковим танцюристом. Ось чому так ціниться кожного доброго танцюриста.

Окрім технічної підготовки танцюристів, самі українські строї вимагають довгої праці і великих фінансових витрат. Протягом останніх років комітети членів ансамблю працювали в дослідженні, плянуванні і пошитті строїв. Особливу увагу зверталося на сценічність і стиль строїв. Основні строї ансамблю на концерті — це полтавський і гуцульський.

Кожна танцювальна група потребує великої залі, щоб проводити свою працю. Це важлива проблема, особливо при малій фінансовій базі. В цьому багато допомогла ансамблеві "Волошки" парафія церкви Святої Покрови, і за те їй складається особливу подяку.

Не зважаючи на всі труднощі, танцювальний ансамбль "Волошки" досягнув певного успіху в своїй праці. Своїми виступами він став відомим на сході Америки, а також і в Канаді. Ось досить промовиста листа організацій та установ, — українських і американських, — для яких ансамбль виступав: Пенсільвенський Університет, Темпл Університет, Т-во Прихильників Україн-

Ч и т а й т е ! Передплатуйте!

П о ш и р т а й т е !

"МОЛОДУ УКРАЇНУ"

К О Н Ц Е Р Т

УКРАЇНСЬКОГО ТАНЦЮ І МУЗИКИ

відбудеться

у суботу, 3-го червня 1972 р., о 8 год. вечора

в залі Benjamin Franklin High School

Broad and Green Streets, Philadelphia, Pa.

У част ь б е р у т ь :

Танцювальний Ансамбль "ВОЛОШКИ" філії ОДУМ-у
у Філадельфії та солісти.

Мистецький керівник — ЗОЯ ГРАУР КОРСУН

ської Національної Республіки, Український Конгресовий Комітет, "Провидіння", парафія Святої Покрови, Український Робітничий Союз, Український Народний Союз, Т-во Українських Інженерів у Філадельфії, Nationalities Service Center, Center City Residents' Association, Folk Fair at Convention Hall і багато інших.

Концерт 3-го червня, це великий етап у житті танцювального ансамблю "Волошки". Мета концерту — показати багатство українського народного танцю. Це не легко і підготовка до концерту триває вже більше року. Будуть показані нові версії традиційних танців — "Метелиця" і "Топак" — нові сюжетні танці — "На дозвіллі" та "Як пішов наш Панас" — а також романтично-ліричні танці й танці, в яких покажуть свою майстерність і спритність наші козаки-танцюристи.

Окрім танців, що складатимуть більшу частину програми, Луїза Граур і Світлана Мельник виконають фортепіанові твори українських композиторів. Також виступить Олександр Ващенко з власними обробками українських народних мелодій для акордіона.

Велику працю в підготовку до концерту вкладає Віктор Корсун. Він підготував афішу до концерту, мистецьке оформлення програмки й декорацію сцени. Молодий мистець і танцюрист Володимир Хапко, також виявляє свої здібності в декоративній сцені.

Плекаємо надію, що концерт українських танців і музики буде важливим моментом в житті українського суспільства у Філадельфії і що наше громадянство масово підтримає цю імпрезу й тим підніміть на душі молоді таланти. Нехай яскраве українське мистецтво живе й розвивається і тут на чужині.

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

Спортова дружина (флор гокей) Юного ОДУМ-у в Торонто.

Гурток Юного ОДУМ-у в Торонто "Ластівки". Виховниця Корнійчук.

ЮРІЙ ІХТІАРОВ — РЕФЕРЕНТ ЮНОГО ОДУМ-У

На минулорічному з'їзді ОДУМ-у США, що відбувся в Чикаго, референтом юного ОДУМ-у вибрано старшого виховника Юрія Іхтіарова з Філадельфії. Юрій Іхтіаров ще перед обранням до Головної Управи ОДУМ-у визначився своєю активністю, досвідом в праці з юнацтвом ОДУМ-у. Завзяття і досвід молодого референта дали ряд гарних наслідків в праці юнацтва ОДУМ-у. Він відвідав багато осередків, щоб створити там, де ще не було, Юний ОДУМ, а більш віддалені осередки "бомбардує" листами, закликаючи Товариства Одумівських Приятелів братися за виховання своїх дітей уже тепер, не чекаючи поки вони виростуть і не потребуватимуть їхньої помочі. Він опрацював звернення до батьків в справі ОДУМ-у, яке буде в скорому часі розіслане до тих батьків, діти яких не належать до жодних молодечих організацій. ОДУМ вдячний таким членам, як Юрій Іхтіаров, що не жаліють свого часу, ні сил, ні енергії для добра української молоді, для кращого завтра, без будьякої винагороди для себе.

НОВА УПРАВА

У неділю 26 травня ц.р. в залі церкви Св. Покрови відбулися річні збори філії ОДУМ-у в Монреалі.

Після звітів голови, всіх референтів, контрольної комісії, дискусії, винесення довіря, оцінки праці всім звітуючим від своїх членів так і від ТОП-у і Виховної Ради, вибрано нову Управу на 1972 рік у такому складі:

Ігор Ромас — Голова, Віктор Цвітков — І-ий заст. голови, Ніна Вусата — II заст. голови і Юн.

ОДУМ, Галя Радюк — секретар, Іван Максим'як — фінан. референт, Неля Гайчук — орг. референт, Оля Цехмістро — культ.-осв. референт, Євген Вусатий — спорт. референт, Ніна Гаронович — референт зовн. зв'язків, Галина Жовтоніжко — член (уступивша голова).

Контрольна комісія:

Михайло Нечай — голова, Ірина Ромас — секретар, Семен Десятник — член.

Новій Управі бажаємо успіхів у праці серед молоді і на церковній ниві. А. С.

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ!

Майбутнє "Молодої України" залежить також і від Тебе!

Приєднуй нових передплатників "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"!

У хаті кожного одумівця повинен бути журнал

"МОЛОДА УКРАЇНА"

"Самопоміч" в Чикаго допомагає ОДУМ-ові

Кредитова Кооператива "Самопоміч" розпочала двадцять перший рік своєї корисної праці для добра української громади в Чикаго. "Самопоміч" очолює Роман Мицак, а скарбником є Омелян Плешкевич. В раді директорів "Самопоміч" є Василь Коновал, голова філії ОДУМ-у в Чикаго. За двадцять років своєї діяльності "Самопоміч" зробила великий поступ. Тепер вона нараховує коло шести тисяч членів, що складають чи випозичають там гроші. Своїми грошми вона поставила на ноги сотні українських бізнесменів, підприємств, а вигідних позичок своїм членам і не перерахувати.

Кредитова Кооператива видає позички на хати, будови, авта, меблі, вакації, податки, торговельні і промислові, позички лікарські і шпитальні та позички бажаним вчитися у вищих школах, відсотки за які платить уряд США. Батато допомагає "Самопоміч", яка окрім свого осідку на Чикаго вулиці має також фі-

лію на північному заході, "партайм" працею для членів філії ОДУМ-у в Чикаго. Дехто з одумівців тепер працює там щодня. Роками "Самопоміч" містить в "Молодій Україні", журналові ОДУМ-у, платне оголошення. Не відбулося жодної філійної імпрези чи концерту ОДУМ-у, щоб "Самопоміч" не допомогла грошми видрукувати програми тих імпрез. Як й іншим молодечим організаціям, "Самопоміч" завжди виділяла певну суму на виховні цілі під час Різдвяних свят.

Цього року кредитова кооператива "Самопоміч" виділила для ОДУМ-у 200 доларів на покриття подорожі одумівцям Чикаго на курс виховників, що відбудеться на оселі "Київ" в Канаді.

Тому "Самопоміч" заслуговує на Вашу увагу. Позичайте гроші у власній установі замість позичати їх в чужих установах, які не зацікавлені українським життям, і де треба платити навіть більші відсотки за позичені гроші.

ЛІТНІЙ ТАБІР ОДУМ-У в Міннесоті, США

відбудеться цього року

від неділі 30 липня
до суботи 12 серпня

В СІБЛЕЙ СТЕЙТ ПАРКОВІ,
НЬЮ ЛОНДОН, МІННЕСОТА
(там, де й попередні роки)

Зголошення приймаються до 15-го липня
на адресу:

Mrs. DARIA LYSYJ
427 N. Westwood Dr.
Minneapolis, Minn. 55422

КОШТИ: Від 8 років і вище — 45.00 дол. за особу за два тижні.
За двох дітей з родини — 85.00 дол.
(5.00 дол. знижка за кожну дитину з однієї родини).

ЦЬОГОРІЧНІ ТАБОРИ ОДУМ-У КАНАДИ

Головна Управа Товариства Одумівських Приятелів та Головна Рада Юного ОДУМ-у в Канаді, влаштовують виховно-відпочинковий табір для юнацтва. Табір триватиме від 30-го липня до 13-го серпня 1972 року на оселі "КИЇВ" біля Торонта. Якщо буде відповідна кількість учасників, табір буде продовжено до 20-го серпня.

До табору приймається дітей віком від 6 до 18 років.

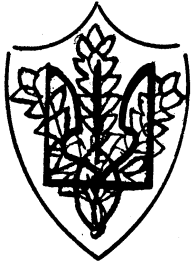
Оплата:

32 дол. на тиждень за одну дитину
57 дол. на тиждень за двох дітей з родини
75 дол. на тиждень за трьох дітей з родини

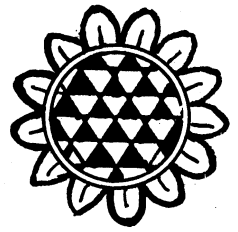
Кошти асекурації нещасливого випадку включені в цю суму.

Заяви з оплатою за таборування надсилати найпізніше до 27 червня ц.р. на адресу:

ODUM SUMMER CAMP
Postal Station "M", Box 40
Toronto 21, Ontario, Canada

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Михайло СТАРИЦЬКИЙ

ДО МОЛОДІ

На вас завзяті-юнаки,
Що возлюбили Україну,
Кладу найкращії гадки —
Маю сподіванку єдину.

В вас молода ще грає кров,
В думках у вас немає бруду,
І в серці жевріє любов
До обездоленого люду...

Ховайте ж ви її собі,
Не розмантачуючи всує:
Нехай ваш дух вона гартує
В житті у чесній боротьбі

Не забувайте рідних хат,
Де лихо гіршає що-днини...
Неможна гаяти й хвилини,
Поки ще стогне менший брат.

Поки живий, мерщій несіть
Сліпому світиво просвіти,
І в серце смертію повите,
Живу надію закріпіть!

Вшануйте, друзі, рідну річ,
Назвіть голосно своєю,
Та розженіте над землею
Непереможну, темну ніч!...

Хай всяк жене, а ви любіть
Свою знесилену родину!
Їй за неї сили до загину
І навіть душу положіть!

СПРИТНА НАПАСНИЦЯ

На старій липі, біля нашого будинка, був маленький, з палець завбільшки, сучок на висоті трохи вище звичайного людського росту. На цей сучок ми настрикували кришеник сала, на поживу синицям. Сподобалося сало і поважному дятлеві. Підстрибуючи, він прямував до сучка, що був на другій стороні стовбура. Але тут йому завжди траплялася несподіванка. Метка, легка, як брунатний димок, вивірка*), причаївшись трохи вище сучка, так розраховувала свої рухи, що, як тільки дятел опинявся біля сучка, вона поперед нього зривала кришеник сала, легким скоком злітала вгору і сідала на гілку. Вона не зводила очей з дятла і, ніби дратуючи його, уминала сало за оби-

дві щокі. А дятел, ображено скрикнувши, відлітав нізчим. Це повторювалось кілька разів.

Тоді ми вирішили перехитрити вивірку. Ми розкришували по траві під липою старий сир, що його дуже любив дятел. Але вивірка, не боючись, зіскакувала з липи прямо перед дятлом і вихоплювала йому з-під самого дзьоба крихти сиру. Їй якось дивно подобалося дратувати і кривдити дятла. А він мав звичку, наближаючись до їжі, давати довгий, голосний вигук, ніби попереджував: "Я йду! Я йду!" На цей вигук поспішала вивірка, ніби на зняту тривогу.

*) Вивірка — білка.

ЗАГАДКИ:

1. Встає рано, лягає пізно, світить ясно, гріє гаряче.
2. Блищить, біжить, гадючиться, а все по низині крутиться.
3. Взимку чорне, весною й літом зелене, а восени жовте.
4. Вузлувата і листата, а доспіє — головата.
5. Я хоч і маленький, так удаленький, варто глянуть на мене — і відразу знатимеш свій шлях.

ПРИКАЗКИ

Наші діди зазнали біди, наші внуки зазнають муки.

Москаль тоді правду скаже, як чорт молиться стане.

Од чорта одхристися, а від москаля не відмолися.

“Тату, тату, лізе чорт у хату! — Дарма, аби не москаль”.

Де соколи літають, там ворони не пускають. Не хвались, ідучи на торг, а хвались, ідучи з торгу.

Хоч того самого, аби в другу миску.

Ніхто не знає, лише дід і баба — та ціла громада.

ЧИ ЗНАЄТЕ, що...

...граніт має уран і торій, які як відомо, є основою ядерного палива? Таке паливо в одній тонні граніту може замінити 12 тонн висококалорійного кам'яного вугілля.

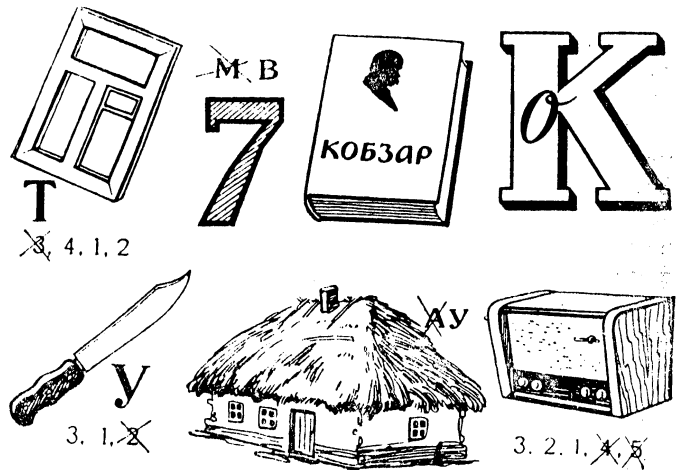
...коли б якийсь друкар видав книгу на 1,000,000 сторінок, то вона важила б... 1,5 тонн і була б заввишки з 12-поверховий будинок? Книга на мільярд сторінок була б завтовшки 50 кілометрів і важила 1,500 тонн. Щоб її прочитати, не відриваючись ані на мить, довелося б витратити 36.000 років.

...у руїнах одного палацу в Перу знайдено “телефон”, вік якого визначають більше ніж у тисячу років. Він складався з двох тикв, з'єднаних туго натягнутою мотузкою.

...спочатку під словом “офіцер” у XVI столітті вважали кожну особу на державній посаді “офіціум” (франц.)? Тільки в кінці XVI ст. слово “офіцер” набрало сучасного значення і перейшло у всі армії.

...коли б вирівнялися всі висоти земної поверхні, то наша планета була б залита водою висотою 2.400 метрів.

РЕБУС

ФІЗИКА У ЖИВІЙ ПРИРОДІ:

1. Чому людина, яка біжить, поспішаючи швидко і круто обігнути стовп або дерево, охоплює його рукою?
2. Чому у людини, яка швидко підноситься догори, наприклад на літакові, “закладає” вуха?
3. Чому в холодних приміщеннях мерзнуть на-самперед ноги?
4. Чому наші очі не відчують холоду?

ХТО СПРИТНІШИЙ?

Двоє граців стають один проти одного, кожний згинає одну ногу і притримує її рукою за голінку ззаду. Треба, підскакуючи на одній нозі, штовхати свого противника вільною рукою, щоб примусити його стати на обидві ноги.

Розв'язка ребуса з ч. 201:

Весна красна квітками, а осінь снопами.

Розв'язка ребуса, загадок і “фізика у живій природі” в наступному числі.

НАВКОЛО СВІТУ

Підступний тютюн

У листі тютюну, навіть висушеного і переробленого, можна знайти багато шкідливих для здоров'я грибків. Про це повідомила група дослідників університету Північної Кароліни, США. Вченим удалося виділити понад 900 культур грибків як із свіжого тютюнового листа, так і ферментованого. Міцелій переробили на суспензій і ввели мишам. 79 відсотків культур із свіжого тютюну і 49 відсотків з ферментованого спричинили смерть мишам.

Дорога з бокситових відходів

Нове оригінальне покриття для доріг і вулиць випробувано в Англії. Відходи бокситів, що лишаються на алюмінієвих заводах та інших підприємствах, просочують епоксидними смолами і одержують суміш, яка має багато переваг перед асфальтом. На такому дорожньому покритті автомобілі краще гальмувати і менше шансів перекинутися.

Чи бояться слони тигрів?

Полковник індійської армії

Сінгх, досвідчений мисливець, був певен, що бояться, і їдучи на полювання розмалював своє авто під тигра. Та практика заперечила його теорію. Вже перший слон, що трапився, побачивши авто, кинувся на нього. Полковник ледве вискочив з кабінки. А слон спресував автомобіля так, що він став схожий на корж.

Намісто залізного віку

Двадцять сім років тому один англійський робітник, копаючи яму, знайшов залізний ланцюжок, який, на його думку, був колись прикрасою труни. Недавно того ланцюжка випадково побачили працівники Британського музею. Вони встановили, що то намисто, яке носили в стародавні часи залізної доби. Торговці раритетами оцінюють його в 6 тисяч фунтів стерлінгів.

Клопіт з метро

Спорудження метро в Римі триває дуже довго. Раз-у-раз будівельники натрапляють на цікаві археологічні знахідки і робо-

ти доводиться припиняти, доки археологи не "розчистять" місця.

День чистого повітря

На вулицях Токіо автомобільні гази так забруднили повітря, що міська влада змушена була запровадити "дні свіжого повітря". Тепер у неділі чотирма головними вулицями у центрі міста заборонено їздити автомобілями. Перша ж неділя перетворилася на справжнє свято жителів японської столиці. Близько 800 тисяч людей вийшли на вулиці погуляти. Протягом цілого дня брали проби повітря. Вони показали, що після 15 годин в атмосфері зовсім не залишилося окису вуглецю.

Гобі годинникаря

Молодий шведський годинникар Свенд Андерсен має незвичайне гобі: він "монтує" в порожніх пляшках годинники. На складання годинника у пляшці з 18-міліметровою шийкою Андерсен витратив 5 місяців.

УСМІШКИ ВИПАТНИХ ЛЮДЕЙ

ПЕРЕДЧАСНА ІРОНІЯ

Це були ті часи, коли знаменитий математик Еваріст Галуа вчився у Підготовчій Школі. Одного дня до класу зайшов мосьє Леруа, який провадив семінар з математики, і сказав:

— Сьогодні ви довідаєтеся про щось незвичайне.

І справді, професор прочитав цікаву теорему, що її сформулював Шторм.

— На жаль, — додав Леруа, — познайомитися з її доведенням ви зможете лише після того, як стаття Шторма побачить світ.

Професор окинув переможним поглядом принішклу класу і раптом побачив іронічну посмішку на обличчі Еваріста.

— Як добре, що ви сьогодні тут, мосьє Галуа. — сарказм у голосі професора бринить ледь відчутно. — Можливо, ви зумієте допомогти нам?

Іронічна посмішка зійшла з обличчя Еваріста, задума лягла на його чоло. Зате Леруа не приховував тепер свого сарказму:

— Сміливіше, мосьє Галуа, сміливіше!

Раптом очі Галуа спалахнули. Він підійшов до дошки і швидко написав доведення.

Учні почали поспішно переписувати його в свої

зошити. Мосьє Леруа кипів: знову цей невдячний вискок, що не визнає ніяких авторитетів, осоромив його перед усією класою! Але один із тих, що переписували доведення в зошит, бачив перед собою не вискок. Списавши з дошки останній математичний знак, Огюст Шевальє додав: "Еваріст Галуа — геній".

АРИСТОТЕЛЬ ЗНАВ БИ...

Цього дня, 21 березня 1611 року, Христофор Шайнер, як і завжди, навів на сонце підзорну трубу, не сподіваючись побачити щось особливе. І раптом... Диво! На світлих були виразні чорні плями. Вражений Христофор полишив спостереження і побіг шукати вчителя, аби негайно розповісти йому про своє відкриття.

Але вчитель не перейнявся захопленням учня, вислухав розповідь не тільки спокійно, а навіть із скептичною посмішкою на устах. Коли ж той скінчив, сказав:

— Сину мій, я багато разів перечитував Аристотеля, але ніде не зустрічав жодної згадки про плями на Сонці. Значить, ці плями на склі твоєї труби або у тебе в очах.

Левко РОМЕН

Про Фенікс в Арізоні

ТАРАСОВА РОСТЕ КОГОРТА

(Сл. п. інж. Івана Янішевського)

Тарасова росте когорта,
Хоч відійшов Ти, бувши з тих,
Хто прапор вольности розгбртав
І нехтував ворожий сміх...

Ти, життєве долавши море,
Був лицарем живих ідей, —
На службі нації суворий
Найперш до себе й до людей...

Ця ж еманация на снаги
Живить і в Україні ґрунт, —
Поляризуються відваги —
Святить Державою свій бунт...

Таких народ наш не забуде!...
Як справдиться ж ясна Мета, —
З ясиру вийдуть наші люде —
Зігріє воля їх свята!...

Ми ж про нащадків мужніх дбаймо —
Твій гарт хай долю їм кує! —
І Мрію ту в серцях плекаймо...
Хай нам святиться, що своє!

Слухайте радіопередачу ОДУМ-у

“МОЛОДА УКРАЇНА”

з радіовисильні

СНІН НА ХВИЛЯХ АМ-1540

в Торонто, силою 50 000 ват

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 11.30 до 12.00 год. дня

Керівництво:

Головна Виховна Рада ОДУМ-у

в Канаді.

Багато наших старших людей, що мають такі хвороби як астма, сайнус, ревматизм, артрит, бронхіт, алергія, тяжко терплять живучи в вогких і холодних місцевостях, тоді як ті, що переїхали до Феніксу в Арізоні, хоч і не зовсім позбавились цих хвороб, але не терплять тих мук, і навіть працюють. Дехто з нас прожив тут яких 15-20 років, а приїхали ми сюди з поміччю інших, на милицях, або на візках. Населення Феніксу сьогодні збільшується, а з ним і авта, які занечищують повітря і тисячі людей, переселяються в околиці за 80-100 миль. Невелика група нас купила кусок землі 50 миль на захід від Феніксу і рішила створити там поселення виключно з українців старшого віку, та хворих, що край потребують сухого і соняшного повітря. Для цього ми мусіли створити корпорацію, членами якої мають бути всі, що куплять лоту і будуть поселятись там. З двох боків нашої землі одна компанія взялася будувати село "Фенікс Вест Белі", яке матиме шпиталь, кілька шкіл, музей, торгові центри, навіть озеро з рибою. Вони вже зробили кілька миль дороги та викінчують показовий будинок для продажу ціною у 54.000 дол. на одному акрі землі. А ми хочемо будувати на 2 спальні площею коло 816 кв. стіп на лоті розміром 80 x 140 стіп. Це було б те, що старші люди потребують. Плянуємо також старечий будинок, та апартаментовий, для тих, що не хотять уже мати своєї власности, а також свій клуб, та басейн до купання. Є відомості, що на нашій землі має проходити течія гарячої мінеральної води. Тож можливо матимем свої гарячі купелі. Тепер ця земля є 14 миль від міста Вакай, 7 миль від Вінтербургу, 5 миль від шляху Лос Анжелосу—Фенікс—Нью Йорк. Розбудова почнеться, коли зголоситься відповідна кількість наших людей, які готові купити лоти і будуватись зараз чи пізніше. Отже, ми готові випродати відповідну площу землі. Корпорація матиме свій колодязь, господарями якого будуть усі члени корпорації, бо воду продавати не вільно. А може хтось схоче сам собі пробити колодязь.

Хто бажає і може переселитись, просимо ласкаво звертатись за всіма додатковими інформаціями, плянами і статутом до управи корпорації. На виготовлення статута і плянів, та пересилку їх просимо прислати доляра.

Адреса корпорації:

Ukrainian Life Corporation
114 West Granada Rd.
Phoenix, Arizona 85003

3 нових видань

Марта Тарнавська. **Хвалю ілюзію.** Поезії. Нью Йорк 1972 р. Об'єднання Українських Письменників "Слово". Літредактор В. Нижанківський. Обкладинка роботи Я. Гніздовського. Стор. 45.

Я. Сокіл. **Мовою мого краю. Про що кобза промовляє.** Нью Йорк 1971 р. Стор. 131.

Наукове Товариство ім. Шевченка. **Енциклопедія українознавства.** Словникова частина 28. Головний редактор проф. д-р Володимир Кубійович. Видавництво "Молоде Життя".

Північне Сяйво. Альманах V. Упорядкував Яр Славутич. Обкладинка роботи І. Кейвана. Славута 1971. Друкарня "Київ". Торонто. Стор. 208.

Kultura. Szkice, opowiadania, sprawozdania. Nr. 3/294, 1972. Wydawca: Instytut Literacki, Paryż, France.

Пластовий Шлях. Орган пластової думки ч. 4 (31), жовтень-грудень 1971 р. і ч. 1 (32), січень-березень 1972 р. Виходить що три місяці. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. Торонто, Канада.

Життя і Школа. Незалежний орган українського вчителства та батьків у вільному світі. Двомісячник. Ч. 1 (136), січень і ч. 2 (137), березень 1972. Видає і редактор д-р В. Луців. США. Стор. 32.

Українське Козацтво. Квартальник Українського Вільного Козацтва. Ч. 2 (20), квітень-червень 1972 р. Р. ІХ. Редагує колегія. США. Стор. 44.

Гуцулія. Ілюстрований кварталник гуцульського товариства "Чорногора" в Чикаго, Інк. Ч. 1 (21), зима 1972 р. Р. VI. Редагує колегія. Чикаго, США. Стор. 40.

Світло. Український католицький місячник, ч. 3 (591), березень, ч. 4 (592), квітень, ч. 5 (593) травень 1972 р. Рік XXXV. Видають ОО. Василіяни. Торонто, Канада.

Українське Православне Слово. Орган Української Православної Церкви в США. Ч. 3, березень, ч. 4, квітень і ч. 5, травень 1972 р. Рік XXIII. Саутс Баунд Брук. США.

Євангельська Правда ч. 2, березень і ч. 3, квітень 1972 р. Рік XXXIII. Видає М. Фесенко. Торонто, Канада.

Християнський Вісник. Орган Українського Євангельсько-баптистського Об'єднання Канади. Ч. 3-4, березень-квітень і ч. 5-6, травень-червень 1972 р. Р. XXX. Вінніпег, Канада.

Євангельський Ранок. Український християнський місячник. Ч. 1066-1068, січень-березень 1972. Детройт. США.

Українська Бібліотека ім. С. Петлюри в Парижі. Інформативний бюлетень ч. 27, січень 1972. Рік XIV. Париж. Франція.

Наше життя. Місячник. Ч. 1, січень, ч. 2, лютий, ч. 3, березень 1972. Рік XXIX. Видає Союз Українок Америки. Філадельфія. США.

Мітла. Журнал гумору й сатири. Виходить щомісяця. Ч. 1-2 (271-272) січень-лютий 1972. Видає Ю. Середяк. Буенос-Айрес, Аргентина.

Крилаті. Журнал українського юнацтва. Ч. 1, січень, ч. 2, лютий, ч. 3, березень, ч. 4, квітень

СКЛАД ОДУМІВСЬКИХ РЕЧЕЙ

На цьому складі можна набути такі речі:

одумівські сорочки різного розміру, починаючи від № 8, штани, спідниці і краватки, пілотки, спортові сорочки (свет шорт) з написом, одумівські емблеми, різні відзнаки таборів ОДУМ-у та ін.

Тільки через Управи ОДУМ-у можна замовляти відзнаки і шнури для ройових, заступників виховників, бунчужних, старшого виховника (сеньйор), шнури для свистків, свистки і т. ін.

Можна також купити "Альманах ОДУМ-у" — 5 дол., "Порадник одумівця" — 5 дол., нариси Р. Рахманного — **Червоний сміх над Києвом** — 1.50 дол. і роман О. Лупія **"Грань"** — 3 долари.

І. Коляска: **"Education in Soviet Ukraine"** — \$3.50 і **"Two Years in Soviet Ukraine"** — \$3.95.

Замовлення слати на адресу:

**EXECUTIVE BOARD OF ODUM
SENIORS ASS'N OF CANADA
404 Bathurst St., Toronto 2-B, Ontario**

1972. Рік X. Видає Центральна Управа СУМ. Редагує колегія. США.

Юнак. Журнал пластового юнацтва. Ч. 1 (103), січень, ч. 2 (104), лютий, ч. 3 (105), березень, ч. 4 (106), квітень 1972. Рік X. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. США.

Готуйсь. Журнал пластового юнацтва. Ч. 2 (175), лютий, ч. 3 (176), березень, ч. 4 (177), квітень 1972. Рік X. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. Торонто, Канада.

БЕЗ ПРАВА ГОЛОСУ

(Закінчення зі стор. 15)

чав уві сні й вимахував руками. Вранці дружина питала, чого то я кидався і кричав.

— Бо Криволап снівся.

— А чого ж ти на конференції не викричався?

— Як чого? Ти ж знаєш, що я не мав права голосувати...

Коли я збирався до Канади, швагер доручив мені купити йому книжок в "Українській книгарні". Книжок я не купив, а привіз йому новий статут. Читати є що, до того ж і безкоштовго.

Цілий тиждень читав він того статута, і потім сказав, що він такий самісінкий, як і старий, тільки рядки попереставлювані. Дивувався, чого я гопки стаю проти нового статуту.

А чи я сам знаю чого?

Це, певне, в мене "навалили нерви", як кажуть в Галичині.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1,

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

ДОБІРНИЙ, ФАХОВО ПРИГОТОВАНИЙ

О Б І Д

З ПОВНОЮ ОБСЛУГОЮ,
ДЛЯ ВЕСІЛЬ, БЕНКЕТІВ
та інших прийнять

JOE'S CATERING

WEDDINGS, SHOWERS,
BANQUETS
and OTHER RECEPTIONS
"THE BEST TREAT
and SERVICE"

Call 766-7471

J. WASIUK

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:

вітальень, спалень, їдалень,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

423 COLLEGE STREET

Toronto, Ontario

Tel.: 364-1434

**

Стрижій з Сан-Луїз, Міссурі,
побив світовий рекорд. Він за 46
годин постриг 276 клієнтів.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Збірка на 25-літньому ювілеї Федора і Марії Бойко, Торонто, Канада	\$28.00
Ковальчук Василь, Баффало, США	6.00
Роговський К., Монреаль, Канада	5.00
Д-р Мула Ілля, Чикаго, США	5.00
Войнаровський Яр., Чикаго, США	4.00
Факс Я. Н., Рівер Гров, США	2.00
Позачок Іван, Монреаль, Канада	2.00
Сарнавський Петро, Лонгвіл, Канада	2.00
Лупул Леонід, Ніагара-он- ді-Лейк, Канада	1.00
Іващенко Іван, Торонто, Канада	1.00

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Позачок Іван, Монреаль, Канада	1
Спанашук Дмитро, Чіктовага США	1
Левко Іван, Бельгія	1

Усім жертводавцям і прихиль-
никам "М. У." щиро дякуємо!

Ред. й адмін. "М.У."

ГУМОР

Кара

— Як найжорстокіше покарати
жінку? — запитав у Нейлі Кап-
роненко.

— Замкнути її в кімнати, де
лежать сто капелюшків і немає
жодного дзеркала! — Не замис-
люючись відповіла Нейла.

Якийсь учений, подорожуючи
на пароплаві, запитав моряка:

— Чи знаєш ти граматику?

— Ні, — відповів моряк.

— Тоді ти загубив половину
свого життя.

Раптом піднявся вітер, розбур-
халося море, і пароплав розгой-
дало. Матрос запитав ученого:

— Чи вмєєш ти плавати?

— Ні, — відповів той.

— Тоді ти загубив усе своє
життя.

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

425 JANF STREET

Toronto 9, Ontario

*24-годинна скоро і солідна
обслуга!*

Чищення і направа форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі
на телефон: 766-3040

Обслуга гарантована!

Е. Д У М И Н

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чолівічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів
НА ЛІТНІЙ СЕЗОН
як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

АРКА ЗАХІД

2282 BLOOR STREET WEST

Toronto 9, Ontario

Tel.: 762-8751

В нас можна набути книжки,
українські часописи та жур-
нали, пластинки, друкарські
машинки, різьбу та кераміку,
полотна, нитки і вишивки.

*Маємо великий вибір дарун-
ків на різні okazji.*

Просимо ласкаво нас відвідати!

Ціна 50 центів
в США і Канаді

If not delivered please return to:
M O L O D A U K R A I N A

Postal Station "M", Box 40
TORONTO 21, ONT., CANADA

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

ПЕРША УКРАЇНСЬКА
ОПАЛОВА ФІРМА

FUTURE FUEL OIL LTD. & SERVICE STATION

945 BLOOR STREET WEST
Toronto, Ontario

24-ГОДИННА СОЛІДНА
І СКОРА ОБСЛУГА!

Чищення і напруга форнесів
безплатна.

Скористайте з доброї нагоди
і замовляйте оливу в нас

Наші телефони:

Tel. Office: 536-3551

Tel. Night: 762-9494

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить до **7%**
за заощадження
 - Малі і великі, особисті
і моргеджові позики
 - Життєва асекурація
на оощадження до \$ 2.000
позики до \$10.000
 - Особисті чеки; чеки для
подорожуючих
 - Оплата за газ, електрику,
воду і телефон
 - 22 роки на службі Рідного
Народу.
- ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ!
ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ в
SO-USE (TORONTO)
CREDIT UNION LTD.**
- 406 Bathurst St., Toronto 2B, Ont.
Branch Office:
3338 Lake Shore Blvd.,
Toronto 18, Ont.

**ОЩАДЖЕННЯ – важливий засіб виховування молодого
покоління.**

ЗАОЩАДЖУЙТЕ ПОСТІЙНО В ФЕДЕРАЛЬНИЙ КРЕДИТОВИЙ КООПЕРАТИВІ “САМОПОМІЧ”

2351 West Chicago Avenue, Chicago 22, Illinois, USA.

HUmboldt 9-0520

5% ОПРОЦЕНТУВАННЯ ВКЛАДІВ (платне двічі на рік)

**“КОЖНА СУМА ВКЛАДУ ВРАЗ З УСІМА ФОНДАМИ
МАЄ СВОЄ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ”.**